

PÁRBESZÉD

A „Pincehelyért” Egyesület hivatalos havilapja

3. Évfolyam 1. szám

Megjelenik 1200 példányban

2000. január

Felelős kiadó: Karl Andor ; Felelős szerkesztő: Gyulási János

Kiadvány: Gyulási János

Lapunk megjelenését az Önkormányzat támogatta !

Tisztelt olvasó.

A tél elején, felkeresett Benkó Lajos úr, hogy a milleneumra szeretnék a már korábban kiadott Pincehely község története című könyvet, újból megjelentetni. Hozta magával a kérvényt, kérte, hogy írjam alá és eljuttatja a milleneumi emlék bizottsághoz a könyv kiadását támogató anyagi segítség reményében. Tőlem is támogatást kért. Kérte, hogy anyagiakkal is támogassam a könyv újbóli kiadását. Tájékoztattam, hogy anyagi segítséget egy személyben nem tudok ígérni, ahhoz a képviselőtestület döntése szükséges. Támogatom polgármesterként is és magánemberként is a könyv újbóli megjelentetését, de ehhez a könyvben több helyen módosítani kell, mert nem valós adatokat tartalmaz. Ugyanis kiadtak egy könyvet, lektorátus nélkül, néhány esetben hiányosan és alapvető tévedésekkel. A történelmi emlékekben gazdag Görbő történetéről kevés szó esik. Nem szerepel a népszokásokról szóló részben a faluban régóta ismert népszokás az úgynevezett ónyaöntés és szenesvízkészítés. A Papsziget ma is Papsziget semmi képen nem Csontos. A Papsziget az Papsziget, a Csontos pedig Csontos. A zsidó temetőben levő mártírok emlékműve, ami megőrökíti az elpusztítottak nevét, nem a valóságnak megfelelő, hiszen néhány áldozatot az emlékmű állítójaként nevez meg, holott ők is áldozatok. (A kőfaragó így tudta szimmetrikusan elhelyezni a névsort tartalmazó táblákat. Jobbról balról két-két tábla- középen az évszám és a ne ölj felirat alatti nevek is az áldozatok nevei, nem az állítóké.) Néhány esetben az áldozatok lakhelyének feltüntetése is téves. Nagy felháborodást váltott ki a

második világháborús emlékmű létesítéséről írott néhány mondat is. Nem közreműködők voltunk, ahogyan a könyv szerzője írja, hanem az egész emlékmű létesítésével kapcsolatos munka irányítói, szervezői, megvalósítói, és az emlékmű avatásával kapcsolatos ünnepség lebonyolítói. Azt kértem, hogy az emlékmű története, teljes részletességgel kerüljön a könyvbe, a dokumentumok és a szervezők vissza emlékezései alapján. Senkiből nem kell hőst csinálni, senkit nem kell bearanyozni, senkinek a szerepét nem kell túl értékelni, de lealacsonyítani sem. A szervezésben résztvevők elmondása és a megmaradt dokumentumok alapján, a valóságnak megfelelően, nagyon reálisan kerüljön a könyvbe az emlékmű megvalósításának története, de úgy, hogy mielőtt kiadásra kerülne, a szervezésben résztvevők ellenőrizzék, hogy a könyv szerzője az általuk közölt valós adatokat rögzítette-e vagy nem. Legyen még egy utolsó lehetőség az esetleges korrekciók elvégzésére. Mi akik az egész megvalósítást, szerveztük, irányítottuk, nekünk nem mindegy, hogy hogyan kerül megírásra az emlékmű története. Minden mondatnak, minden szónak jelentősége van. Benkó úrral történt beszélgetés után, találkoztam a könyv szerzőjével Hegedüs Gyula úrral. Mondta, hogy ismeri a könyvet kapcsolatos aggályaimat, de nem áll módjában a korábban kiadott könyv tartalmán módosítani, megírja a az emlékmű létesítésének történetét a helyi újságban. Nem várunk semmilyen hálát, mert úgy éreztük, hogy az ősök, iránti tiszteletből tettük amit tettünk. Sajnálom, mondtam, az újságcikk nem fogja helyettesíteni a könyvet, mert a kiadott könyvekből talán néhány példány megmarad az utókor számára, azonban az utódok hamis

tájékoztatót kapnak- néhány mondatban az ősök erőfeszítéseiről. De írd meg, abban a reményben, hogy talán néhány újság is megmarad az utódok számára, ami teljes részletességgel tartalmazza az emlékmű létesítésének történetét. Azonban mindenképpen ragaszkodom ahhoz, hogy az egykori szervezők elmondása, a meglévő dokumentumok alapján, a szervezők lektorálása után lehet a cikket megírni és az újságot kiadni. Ezért egy sorozatot indítunk el az újságban, és visszaemlékezések, dokumentumok alapján kiadjuk az emlékmű megvalósításának történetét.

Ocsovai László
Polgármester

Szívetek őrizzen...

Az emlékmű létrehozása abban az időben, bátran mondhatjuk, hogy hőstett volt, melyet nem kardal, nem fegyverrel, hanem a szellem fegyverével, tudással és kitartással vívtak meg azok, akik ezt önként magukra vállalták. Azonban, hogy megértsük, hogy miért is volt ez igazi hőstett, először egy kis történelmi visszapillantást kell tennünk. Magyarország a hitleri Németország csatlósaként vesztesen került ki a II-ik világháborúból. Ezért nagy árat kellett fizetnie: szovjet ellenőrzés alá került. Hatalmas hadisarc megfizetése is nyomta gazdaságunkat. Ám a legnagyobb baj az volt, hogy a kommunista hatalomátvétel után Magyarországon mindent szovjet mintára akartak átalakítani. Ennek egyik igen fontos- ha nem a legfontosabb! – területe az ideológiai nevelés, az internacionalizmus eszméjének kötelező terjesztése, a nemzeti öntudatnak pedig a teljes elszorvasztása. Szovjet fölfogás szerint ez a nemzet bűnös volt, mert

a háborúban a Szovjetunió ellen harcolt. Ezért nem lehetett megemlékezni a harctereken elesett katonákról, az édesapákról, férjeikről. A diktatúra látszólagos eredményt könyvelhetett el magának. Az igazság és a szeretet jegyében történő megemlékezések azonban ott éltek a családok hosszú, titkos esti beszélgetéseiben, ahol az özvegy édesanyák nem bűnösként emlegették árváiknak a hősi halált halt édesapákat, hanem azok tiszteletére tanították gyermekeiket. A hamu alatt izzott a parázs és erős volt a ki nem mondott óhaj: egyszer majd méltóan megemlékezhetünk a háború szörnyűségeiben elvesztett szeretteinkről. Erre azonban még évtizedeket kellett várni. 1956 szabadság után kiáltó forradalmának bukása kemény diktatúrát vont maga után. A nemzet szinte néma bénaságba burkolózott. A megtorlás kegyetlenebb volt, mint Haynau vérengzése az 1948-as szabadságharc bukása után. Ebben a helyzetben még a gondolatát sem merték felvetni annak, hogy akár csak egy emléktáblát is el lehessen helyezni. És mégis voltak bátrak, akik- ha halkan is, de – ki merték mondani, hogy ha más nemzetek fiainak, akkor a mieinknek is megjár az egy szál virág. Ilyen szervezők és létrehozók voltak, Ocsovai László, Sóhajda András, Pintér József, Bíró József, Bíró József, Sillei András, és Horváth Anna nyugdíjas tanárnő aki aktív korában arra tanította tanítványait a történelem órákon, hogy a szeretet és megemlékezés virágait le kell rakni minden hős sírjára, bármilyen nép fia is volt az elhunyt katoná. A Vörös fejfák c. vers elemzése után csendesesen megszólalt: - gondolatban majd tegyék le ti is a szeretet és az emlékezés virágait az ismeretlen helyen nyugvó magyar katonák sírjára...Annus néni nyugdíjazása után sem maradt tétlen. 1985 márciusában megalakította a Nyugdíjas Klubot, melynek szervezésében segítette Ocsovai László Állomásfőnök is, és vezette hosszú évekig. A megemlékezés gondolata ebben a kis közösségben, az első, azaz az alakuló ülésen vetődött fel. Többen hiányolták a beszélgetés közben, hogy a környékben szinte minden faluban van első világháborús emlékmű, csak Pincehelyen nincs. Az idősebbek elmondták, hogy pénzt is szedtek össze annak idején az

emlékmű építésére, mégsem lett belőle semmi. Ocsovai László MÁV Állomásfőnököt is meghívták az alakuló ülésre, hiszen részt vett a nyugdíjas klub megszervezésében is. Ott elmondta, hogy a közelmúltban a Szabad Föld című hetilap törvénytár című rovatában olvasta, hogy a hazafias népfront kezdeményezésére törvény született, hogy a második világháborúban meghaltak részére, emlékmű, emlékoszlop állítható. Nem öröközhető meg azok neve, akik a fasizmus oldalán harcoltak. Az emlékmű felirata " A háború és a fasizmus áldozatai" lehet. A jelenlevők többséggel elhatározták, hogy ezt Pincehelyen is meg kell valósítani. Úgy határoztak, hogy el kell kezdeni a szervezést. De hol kezdjék? Hogyan tovább? Kihez forduljanak a kérelmükkel? Hogyan bonyolítsák az egész ügyet? Azzal már a kezdet kezdetén tisztában voltak, hogy egy ilyen vállalkozást egy ember képtelen megvalósítani. Ehhez egy mindenre elszánt, bátor csapat kell, akik egymást támogatva nem riadnak vissza a nehézségektől. Ne felejtsük 1985-öt írtunk, amikor még a szocializmus örökéletűnek mutatkozott. A kicsinyhitűek ezt mondták: - Úgy sem lesz belőle semmi, sőt meg is üthetik a bokájukat. Mások így érveltek: - Ebből hatalmas botrány lesz, hiszen az országban ilyen még nem volt. Olyan döntés született, hogy olyan emberekkel, akik tenni akarnak a községért, ismerik annak történetét, alakítsunk egy klubot, csapatot. Így alakult meg a honismereti klub. A klub összejöveteleit Ocsovai László Állomásfőnök irodájában tartották. De a Honismereti Klub tagjai mint a hangyaboly, úgy megmozdultak. A lelkesedés nagy volt, de sok volt a bizonytalanság is, és nem is sejtették, hogy mennyi akadályba fognak ütközni. Végül a Honismereti Klub első ülésén úgy határoztak, hogy / idézet a feljegyzésből / „Felkérték Horváth Anna klubvezetőt, érdeklődj meg az emlékmű készítésének módját.” A Honismereti Klub második összejövetelét 1985. június 12-én tartotta, ahol a tagok kivétel nélkül megjelentek / 8 fővel alakultak /. Ezen az összejövetelen Annus néni beszámolt a klubtagoknak arról, hogy mit végzett. Íme egy hosszabb idézet a második összejövetelről készített feljegyzésből: „ A klubvezető felkérte Ocsovai László állomásvezetőt a titkári teendők

elvégzésére. Az emlékmű ügyében jártam – mondta a klubvezető – a tanácsnál. A tanácselnök Pályi Dezső úr szavai: ha van 200.000 Ft-juk akkor csinálhatják, ők pénzzel nem tudnak segíteni, az írásbeli munkákban szívesen. Ismertette, milyen feltételekkel lehet és mit kell feliratul alkalmazni. A Honismereti Klub harmadik összejövetele 1985 december 10-én volt, ahol „Ocsovai László beszámolt az emlékmű készítésében elért eredményről. Úgy nézet ki, hogy az emlékmű helyett, emléktáblát állítanak. Úgy tűnik az előbbiekből, hogy az 1985-ös évben márványtáblában gondolkodnak. S hogy mégsem így lett, azt majd a következő részben fogjuk látni.

Hegedüs Gyula

Drága gyerekkor...

Az én szülőfalumat Gyulaját hatalmas erdő veszi körbe, legalábbis gyermekszemmel mindig úgy láttam. Abban a hatalmas erdőben nagyon sokat barangoltunk, gyűjtögettünk szüleimmel, nagyszüleimmel, számocát, gombát, saját részre, zsíros gubacsot pedig eladásra, melyből aztán kikerült az új cipő, vagy ruhaanyag. Barangolásaink alkalmával sokszor láttunk őzikét, nyulat, szarvast, sőt gyakran a kicsiny csíkos malacait terelgető vaddisznót is. Akkor még nem kellett félni az erdőben, ma igen bátor ember mer csak egyedül sétálgatni nem erdőben, csak a parkban is. Az erdő egy szép fekvésű részén, amerre gyakran jártunk édesapámmal lovas kocsival, a határba laktak a kiskúti cigányok. Ott volt egy gémeskút, onnét szoktuk venni a napi elfoglaltsághoz szükséges vizet. Az ott lakó cigányok teknővájó és kosárfonók voltak, mindegyiküket személyesen ismertük. Nem kellett félni tőlük nem bántottak senkit. Naponta bejártak a faluba, reggelente érkeztek és mindenhova bekiabáltak, hogy van e valami munka lehet-e valamit segíteni. Volt ahol fát vágtak, ásoztak, tyúkólakat pucoltak. Ilyenkör, szinte együtt volt a cigánycsalád. Az asszony letelepedett az udvaron 3-4 gyerekekkel, a legkisebb egy kisteknőbe volt belekötözve, ha éhes lett az anyja megszoptatta és aludhatott tovább. Mire este lett tele tarisznyával indultak haza az erdőbe. Sok esetben mikor mentünk haza a

szüleimmel késő este, mikor márt a csillagok is fenn voltak, a kiskúti kunyhók mellett elhaladva a szabadban tűz világított az asszonyok főzték a paprikás krumplit, vagy a sült paprikát. A gyerekek meg énekelve táncoltak a tűz körül. Mire hazaértünk a nagymama nekünk is megfőzte a vacsorát, én pedig tele élménnyel meséltem a napközben látott érdekességeket. Olyan igazán békés és jó volt akkor egy gyerek élete. Egyik évben cserkészek érkeztek a falunkba, letáboroztak az erdő egyik faluhoz közel eső részén. 30-40-en lehettek 17-18 éves fiúk. Nagyon rendesek voltak, udvariasak. Bejártak a faluba élelmiszert vásárolni. Minden este ének és zeneszó hallatszott az erdő felől. Mielőtt továbbmentek volna, kihírdették a faluban, hogy műsort adnak, és mindenkit szeretettel várnak, viszont szívesen elfogadnak krumplit, tojást, babot, csirkét, zöldséget. Talán az egész falu kivonult akkor este az erdőbe. Én is mentem a nagymamával és a testvéremmel. Mivel sötét volt, mindenki viharlámpát tartva vonult az előadás helyszínére. Mentünk az erdei ösvényen egymás után, és a látvány olyan volt, mint ha a csillagok lejöttek volna a földre. Gyönyörű holdvilágos este volt mikor oda értünk. Leültettek bennünket pokrócokra és mi gyerekek izgatottan vártuk, hogy mi is fog történni. Nagyon szép műsort adtak énekeltek, táncoltak, versek hangzottak el, egy kis színdarabot is előadtak. Az előadás után volt nagy tábortűz is, mely bevilágította az egész tiszta. Hazafele menet mindenki vidám volt, énekeltek mi is, és úgy este 11 óra körül értünk haza, tele élménnyel és fáradtsággal. A mai gyerekekre már nincs idejük, se türelmük a szülőknek, le vannak terhelve a kenyérkereset gondjával. Sajnos a mai gyerekeknek nagyon kevés természet közeli élményük van. A televízió a számítógép kiszorította a természetbe tett kirándulások örömét. Ezért örülök annak, hogy közösségünkben is újra működnek a cserkészek és az oda járó fiatalok talán visszakapnak valamit abból a természet közeli életből melyben annak idején nekünk volt részünk.

Gyulási Jánosné

Januári alkony...

- XII. szonett -

Az alkony a kertek alatt lapult,
miközben várt, már itt-ott kigyúlt
néhány árva lámpa, sápadt fényük
erőtlenül az út jegére hullt...

-

A messzeséget homály takarta,
a frissen hullott havat felkavarta
a hideg szél és a sarlós holdat,
mérgesen, néhány kutya ugatta...

-

Mély, falusi álmát aludta már
a fáradtan elterült határ, végtelen,
fehér hólepel alatt.

-

Talán egy új tavaszról álmodott,
mint Én, míg a patakon túl, amott
egy didergő nyúl szaladt.

Hegedűs Gyula

A pincehelyi íjász klub 1999-es működéséről.

A terepíjászat- mint a nevében is bent van- a terepen, vagyis a szabadban üzhető sportok egyike. Így igencsak az időjárástól függően művelhető. Nos, az 1999-es év eleje nem igazán kedvezett e sport szerelmeseinek: kemény tél, sok hóval, csapadékos tavasz szélsőséges időjárással, ám amint az idő engedte nekifogtunk, és megkezdtuk a gyakorlást, a felkészülést az év eseményeire. Az események pedig nem vártak magukra. Március végén ellátogattunk Kaposdadára, Kassai Lajos Kaposmérő melletti lovasíjász tanyájára. Itt egy színvonalas bemutatót láthattunk a honfoglalás korabeli magyar harcmódorról, valamint a japán íjászok kultúrájával ismerkedhettünk meg közelebről. / Lajost a pincehelyi közönség 1998 május 1-én láthatta a sportpályán, ahol nagy sikerű bemutatót tartott. A világrekorder lovasíjász 1999 augusztus 21-én pedig a tamási lovas napokon szerepelt /. Május elején a majális keretén belül tartottunk egy bemutatót a sportpálya mögött. Az érdeklődés nagyon bizonyult, sokan kipróbálhatták íjainkat, nyilainkat. Örülünk, hogy ennyivel is hozzájárulhattunk a rendezvény lebonyolításához. Ugyanezen hónapban tettünk eleget a tamási Ipari Iskola meghívásának. Ott a diáknapi védnöksége alatt ismertettük meg az érdeklődőket a modern és az ősi korok íjaival. A diákok és tanáraik velünk együtt élvezték a jól sikerült bemutatót. A nyár folyamán

klubunk tagjai részt vettek több versenyen, táborban, és eredményesen szerepeltek: Szekszárdon egy többnapos Nemzetközi Háromdimenziós Vadászversenyen jó helyezést értünk el, Regölyben Cziráki Viktor "Új szkitita" nevű telepén kellemes napokat töltöttünk. A Takta közben a tiszadobi Andrássy kastély parkjában sátoroztunk egy hétig, ahol a táborzáró versenyen egy második és egy harmadik helyezést értünk el, valamint fiataljaink egy első és egy harmadik helyet. A tábort a Magyar Terep és Vadászíj Egyesület szervezte és mindenki nagyon jól érezte magát. A főszervezőket szeptemberbe egy viszont látogatás alkalmával fogadtuk, így a Gödöllőiek megismerhették a pincehelyi vendéglátást. Összel a dunaújvárosi Bánki Diáksportkör íjász szakosztálya rendezésében szerepeltünk az első helyi történelmi terepíjász versenyen. Innen egy második helyezést sikerült begyűjtenünk. A szekszárdi sötétvölgyben rendezett baráti versenyen Szekszárd- Paks- Pincehely mérhette össze tudását, ahol is kétdimenziós állatalakokra eregettük nyilainkat. A végső összesítés alapján itt sem kellett szégyenkezünk. Ezek után a terepíjásznak kedvező időjárás hamarosan rosszra fordult, de szerencsére lehetőségünk nyílt a teremedzésekre. Ennek lehetőségét ezúton is szeretnénk megköszönni Sőhajda Mónikának, valamint köszönjük a támogatást a "Pincehelyért" Egyesületnek, az Önkormányzatnak, és mindenkinek, aki segített. Reméljük a továbbiakban is sikeresen tudunk együttműködni velük és mindazokkal, akik szeretik vagy értékelik ezt a szép ősi magyar sportot.

Legközelebbi rendezvényünket 2000 február 5-én szombaton tartjuk a Művelődési Házban, délelőtt 9 órától teremíjászati bemutató lesz, melyre minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Szajkó István

Hozzád...

Amikor a szemedben nem látom a fényt, a csillogást, tudom, hogy valami bánt. Ilyenkor azok a kék csodák, mint halovány fénysugár. Annyira fáj, amiért nem tudom az okát. Fáj amiért nem vagy velem, nem lehetek veled. Tudom a hosszú közös múlt, nagyobb úr, mint a rövid jelen. A hosszú közös évek, a megszokás mellett, nem sokat jelent ez a kis fellobbanás. Pedig ez a tűz lángolt, égett... Azt hittük soha nem ér véget ez a szerelem. Vége lett? Még érzem a bőröd melegét, azt az édes csodás illatot, ami mindig átkarolt. A csókjaid perzselnek, pedig már régóta nem kapom. Fülemben cseng az a kedves hang, a suttogás... Szeretlek. Ez a szó mily csodás. Szó, szavak, egykor olyan sokat értek, ma már nem bírnak jelentőséggel. Hazugság volt, vagy álmom? Netán tévedés, amit beismerni nem lehet. Nem mered? Gyönyörű volt! Hatalmas nagy áldás, hogy rámtaláltál. Az, hogy voltál nekem és foghattam a kezéd. Jó volt veled beszélgetni, vagy hozzád bújva bámulni a naplementét. Emlékszel? Milyen szépen dalolt ott, akkor, az a madár! Milyen haragos zöld volt az a sok-sok páfrány! Azóta sem hallottam madarat úgy énekelni, és az a haragos zöld is kifakult már. Nélküled az élet sivár! Te nem, de az emléked megmaradt nekem.

F.H.M

Szerkesztői jegyzet:

Egy szerzői és olvasói levél margójára...

Kedves János!

Nem tudom, megköszönte-e már valaki fáradságos és áldozatos munkádat? Én most megteszem ezt minden olvasó nevében. Kívánom, hogy teljen örömed sokáig a lap szerkesztésében és még sokáig munkálkodhass mindenki meglelédesére. Köszönöm, hogy eddig küldött írásaimat, verseimet rendre leköszölted. Egy sorozatban megkezdjük a II-ik világháborús emlékmű építése történetének leírását. Általad szeretnék gratulálni a "Gy.né" néven író személynek, akiről nem tudom, hogy kicsoda. Írásai a magyar népi hagyomány szeretetéről és tiszteletéről, nemeslelkűségéről győznek meg. Remélem ezután is ír, szívesen olvasom írásait. Ha nem akarja kilétét felfedni tisztelnünk kell

szerénységét. Ha belefér a lapba akkor minden hónapban küldök egy kis verset, szeretett falum népének. Sajnos, a lap kis terjedelme miatt novellát, nem küldhetek. Sikerekben gazdag, békés, boldog Újévet kívánok Tamásiból:

Hegedüs Gyula / Remélem kedves olvasó, nem kell hozzáfűznöm semmit a levélhez! **A Szerk.** /

Anyakönyvi hírek:

Születések:

Kovács Fatima
Kun Ramóna
Dobrovics Máté
Sándor Dorina
Gerény Tamás
Horváth Cintia
Király Martin Gábor
Szarkali István
Harkai Gábor
Stier Máté György
Kövecses Ákos
Sándor József
Szilágyi Franciska
Gergely Zsófia

Halálozások:

Mikina József
Burghardt Józsefné
Vacsora Jánosné
Kántor Gyula
Csendes Elekné
Ékes Mária
Vódló Józsefné
Bakonyi József
Bakonyi Ferencné
Juhász István
Imre János
Orsós Lajosné
Balogh Dezső

Tavaszi utazási

kínálatunkból:

Nőnap Párizsban: 2000 március 7-től 11-ig

Utazás: Autóbuszszal

Elhelyezés: 2 éj Párizsban + 1 éj tranzitszállás

2-3 ágyas szobákban- Formula 1. Hotel

Ellátás: Önellátó

Részvételi díj: 37.900 Ft/fő

Nizzai- Virágkarnevál

Menton-i Citrom és Narancs Fesztivál:

2000 február 17-től február 24-ig

február 22-től február 29-ig

február 27-től március 5-ig /oda-vissza tranzitszállás /
március 4-től március 11-ig

Utazás: Autóbuszszal

Elhelyezés: Antibes, Camping du Pylone 2x2 ágyas
összkomfortos holidayhome-ban.

Ellátás: önellátó / Tranzitszálláson félpanzió /

Részvételi díj: 39.950 Ft/fő-59.950Ft/fő/tranzitszállás

SUZUKI PAKS
7030 Paks, Tolnai út 17.
Tel.: 75/311-828,
20/94-27-782 • Fax: 75/314-494

SUZUKI
BARTA

SUZUKI SZEKSZÁRD
7100 Szekszárd, Alkony u. 1.
(az ATI-tanpálya mellett)
Tel.: 74/415-611 • Fax: 74/415-051

Új év – Új Suzuki régí áron!

Rendelje meg még tavalyi áron a 2000-es év autóját!

A legkedvezőbb hitel és lízingfeltételek
(800.000 Ft hitel már 17.400 Ft/hó-tól)

Lízing akció, havi részlet már 11.000 Ft-tól!

Használtautó beszámítás már a vételár előlegébe is!

Óriási téli raktársöprés!

Használt Suzukik 900.000 Ft-tól,
20% előlegtől akár 72 hónapra is

SUZUKI, JÓL JÁR VELE!

